

Böhmische Studien.¹⁾

Abhandlungen und Texte.

V. Laurin oder der kleine Rosengarten.

Vorbemerkung. Der böhmische Text weicht durch einige Zusätze aller Art, namentlich durch Vergleiche und drastische Wendungen, in welchen er an das Vorbild jedes Kunstepos in Böhmen, an die Alexandreis, erinnert, dann durch moralisierende Eingänge und Schlüsse von jedem bekannten deutschen Texte ab, während der Böhme sonst vielfach wörtlich den Text der (am Schlusse verstümmelten) Hdschr. der Klasse B wiedergibt. Es lag nun dem böhmischen Uebersetzer nicht etwa eine derart von den übrigen verschiedene deutsche Hds. vor, sondern er hat selbst so frei mit dem landläufigen deutschen Texte geschaltet. Dasselbe gilt von der böhmischen Uebersetzung des »Grossen Rosengarten«, deren Text sich ebensowenig mit irgend einem der bekannten deutschen deckt. Beide deutsche Gedichte, die sich in Hdschr. mehrfach zusammenfinden, hat derselbe böhmische Anonymus in der zweiten Hälfte des XIV. Jahrh. frei übertragen. — »Herzog Ernst« ist die böhmische Uebersetzung der Version D (Hagen, Gedichte des Mittelalters I): aus dem böhmischen Text lassen sich die Lücken der (einzigen) deutschen Hdschr. von D (Bartsch, Herzog Ernst, Wien 1869, S. LIV) ergänzen.

S. 351. *Tuto se pocína o Getrichowi* zlu pustiti a dobre se držeti.
Berunskem. driewe se diwow stalo mnoho,
Mnozy ten obyčeg magi, genz se giz ne stane toho
wzdy se na nowiny ptagi, ani se snad stane wiece; 15
take na rozlicne wiecy, i tak sme slychali prawiecc.
na skutky y na řeci, slyš člowiek mlady stary všeliky,
5 co se w kterych zemiech dalo, ze gest byl v Berunie ginoch taky,
a co se smutku y diwow stalo. ten sobie gmeno Getrich miel,
neb mudry slyše mudřegi bude, swym dworem w tom miestie sediel. 20
a tudy truchle chwile zbude; diwnie byl srdce muzskeho,
ale blazen nic nedba na to, owšem obyčege etneho.
10 často mni mied, ano zlatto. taku wassen mieli geho hrdiny:
slusie kazdu řeč slyseti, nikdaž naymensi hodiny

¹⁾ Vergl. Archiv XI, S. 481; XII, S. 321.

- 25 nizameskachu nizadny čas,
kdez su kolwiek zwiedieli ktery kwas;
tu wzdy na to peci mieli
a Getricha wzdy chwalili,
o gehu skutecich prawili,
30 (S. 352) nechtiece, by kto byl giny
mimo nieho rytierskymi ciny,
giz mimo Getricha Berunského,
toho reka wyborneho.
tehdy Witek Wilantow powiedie:
35 »Jat mu rownie newiedie,
gesto by tak weliku wiec cinil.
nizadneho w nicemz newinnil,
i kazdeho gest toho diw.
kto byl tak bez hańby ziw,
40 iako naš Berunsky kniez —
kto chce koli, ten to wiesz —
genz tak hrozne cinil diwy.
wiedie, ze gest y geden ziwyy
ne smiel na to pomysliti,
45 coz gest on smiel vciniti.«
tehdy Hylbrant tak powiedie:
»Co chwalite, iat newiedie.
tot ia prawim mezy wami:
piedimużikowe gsu mi znami,
50 gesto bydle v prazdne hoře,
negeden dogde s nimi welikcho hoře
a kto chce gich dogiti,
diwy welike budet widieti;
musyť mnoho prace mieti,
55 nez gich bude mocy dogiti.
ten často z hory wytieka,
zabil gesti negednoho reka.
piedimużikowe to gsu tacy,
ucinie negednomu reku pracy.
60 s tiemi se gest reky riedko bil
neb ktere na nich eti dobyl.
by nad nimi malo switiezyl,
tepruw bych ia tomu wieril
a toho podstupiti smiel,
65 (S. 353) tepruw bych gey za reka
gmiel.
dokud se s nim nesmie sniti
dotud gehu za hrdinu nechey mieti.«
tak mluwiechu mezy sebu,
az Getrich prigiede w tu dobu.
- Capitola II.* Getrich wece: »Hilbrante, 70
mistře mog!
co pak mieni diwného smiech twog?
tu řeč, cos nynie powiediel,
to bych rad zagiste zwiediel,
proč sy mi neprawil toho,
wšaks byl v mne časow mnoho.« 75
poče knieze treskati sweho:
»Posluchayz, wece, slova meho.
kto chce mudrym mužem sluti,
nechayz řeči předse pluti,
80 az zwie kterak konec gest;
tak bude mieti chwalu y čest.
blazen gest, ktoz prazdnu řeč mluwi,
ano gehu k tomu yzadny netrudi.
wsak maš gestie dosti času,
85 prigdeš wzdy ke zlemu kwašsu.
wiew gednoho muže maleho,
ten gest cinil diwow welmi mnoho.
mnohy gest s nim dossel tuhy,
gest gedno tri piedi dluchy.
90 tomu mnoho prihod znamo
w zemi, w lesiech, w horach tamo.
tot ia gistic prawim wam,
w tom ge witezstwi dobre znam,
ze on negednomu reku na luce
95 casto vsekl (S. 354) nohy a ruce.
ktoz gest prigel na tu luku,
kazdemu wtiali nohu a ruku,
lewu nohu a ruku prawu,
dosahl gemu ziwého rohu;
gešto trikrat wietsi byl, než on gest,
100 tomu odial chwalu y čest.
Lauryna gmenugi toho muže,
diwoke gemu žemie sluzie;
a piedimużikowe gmenowani
wsickni su mu w sluzbu poddani,
105 i tak to ti lide mali,
gesto su w diwokem skali,
obr se gehu každi bogi.
tu kdez Tyrelske giedlie stogi,
vcinil gednu krasnu zahradu,
110 chtie w ni gmieti s kazdym swadu.
a kudyz zed gmiela giti,
tu obwlekl hedbabnu niti.
na ten vmysl to vcinil,

- 115 zdaby se kto vbezpecil,
chtie tam wgti, tu nit zrussil,
ihned by gehu okusyl.
iakz by brzo pomstil toho,
vcinil by mu smutku mnoho
120 kto by nit pretrhna wgel w tu luku,
wtial by mu nohu y ruku,
bezdieky, bez gehu wole,
ktoz by koli wtrhl w to pole.«
když Hylbrant swu řeč dokona,
125 Getrich hniewy iako wstona,
wece: »Gest on tak chwalen kral,
leč bud bliz, leč podal,
musym k tie zahradie gedti,
by mi bylo sskodu wzieti.
130 musim tu ruozí ohleda|(S. 355)ti,
by mi bylo na tom ziwot dati.«
wece: »Mam li ktereho towariše,
sweho druha y swe risse,
gesto by tam se mnu gel
135 a tako w tu zahradu wgel?«
tehdy wece Witek Wilantow:
»Ja sem s tebu geti hotow,
k te ruozí, mily pane mog!
chey byti towarišs twog.
140 a iakž ia w tu zahradu skocim,
wzdyť tam swym mečem potocim,
pysnie w tu zahradu wkroci,
wsechno kořenie swym ofem sblati.
i stlaci mu tu zahradu,
145 nechayzť prigdu w hroznu stradu.«
Capitola tretie. Tam gidechu ty
hrdiny,
chtiece zwiedieti ty nowiny.
geden byl Berunsky kniez,
druhy byl Witek, to wiesz.
150 a kdyz ta wdatna reky
z dobre wole, ne bezdieky,
prigedesta pod gednu horu,
podle naykrassieho boru,
ten bieše širok mil snad pieti;
155 tu se gima wda geti.
kdyz ty hrdiny zwihlasne
prigedu v potazy krasne,
tu wztechu tu zahradu,
w niez gim gmieti hroznu stradu,
w niez biechu taka wrata, 160
od kamenie y od zlatta,
ryzym zlattem spoiwana,
jakoz prawa toho pana.
tu pak Lawryn z swe hrđosti
obwa|(S. 356)zal kořenie dosti, 165
od kamenie y od zlatta,
gemuž ne byla priepłata,
od tak draheho kamenie
nedostawat mi se prawenie.
kto by to wšeccko powiediel, 170
co by tu byl pychy widiel,
zapomenuł by wsie žalosti,
wida se w te welike radosti,
co w te zahradie bieše.
tak sylnie kořenie wonieše, 175
tak se sylnie ruoze stkwieła,
pro niž su oni praci miela.
Capitola čtvrtá. Tehdy Getrich Be-
runsky powiedie:
»Witku! gde gsme, iat newiedie,
ač sem se giž tu stawil, 180
o niemž nam gest Hilbrant prawil.
jat se welmi bogim toho,
zeť budem mieti prace mnoho.
kořenie swietí prawu mocy
tez we dne iakozto w nočy. 185
widie, ze te zahrady wratni hagi,
gehož wsickni za reka magi.«
tehdy Witek Wilantow powiedie:
»Ač by gie čert striehl, toho newiedie,
wece ten tak wyborny rek;
190 gedno ač by gie striehl zmek,
nechayzť mam weliku pracy,
iat mu te pychy wzdy vkracy,
gesto mnoho na tu zahradu wyložil,
tu swu pychu prieliss vm|(S. 357)nozil, 195
budet gmieti se mnu zly kwas.
sedme s ofow, gižť gest čas.«
tu ta člowieky wdatna
ssedu s koni, w zemiech platna.
mnoho pychy vcinichu,
200 swe konie w ruozí pustichu,
pustista w zahradu swe orže,
a pro to dogidesta horze.
a když w tu zahradu wstupichu,

- 205 a mnoho vcinista pychu,
wšeckno korenje potlacista,
w ruozi lože vcinista.
a z sebe da taku woni korenje
i to predrahe kamenie,
210 gimz ta roze obwazana,
iakož prawo toho pana,
pusti s sebe take swietlosti,
že tu kazdy swu žalosti
zapomniel, coz gest kdy miel,
215 když se w te zahradie wiedzil.
tu bieše swietlo bez swiece.
neb iakoz sme slychali prawiece,
ze ten pych wesken zkazychu,
a to korenje tu zrusichu.
220 i gmiegiechu wesele cele.
a yhned nemeskawše dele
sedešta pyšnie w to korenje,
w tom nemagic zadneho meskanie,
kdyz hedbabnu nit zlomista,
225 pro niž oba w pracy biesta;
pro tak malu nit hedbabnu
gmiegiešta pracy welmi nesnadnu.
Capitola V. Tut prihna muziček ge-
den,
(S. 358) welmi swu mysl nezbeden,
230 gemužto gmie Lawryn bieše.
drahe kopie w ruku nošieše;
wšeckno se od zlatta stkwieše,
tak předraze wdielano bieše.
na niemž tak drahy prapořeč,
235 iako by gey zmyslil tvořeč
tak překrasnie třepetaše,
wesken se od zlatta zdaše.
na niemz dwa chrtý s obn stranu;
iako bysta w lesse po prostranu
240 tekla po gedne zwieri,
tak stasta pri tom rytieri,
iakožto mnohokrat bywa;
a stasta tu iakožto ziwa.
Capitola sesta. Plaw po bocych gehu
orik,
245 dobtě yako srna welik.
na niemz byl tak drahy kopiet,
ze y geden kral ani rytier
tak draheho nikdy newidal.
- wesken se od zlatta stkwiel,
draheho kamenie mocy, 250
iako we dne swietlo y w nocy.
vzda, genz na koni lezieše,
tat z ryzieho zlatta bieše,
iakož gi Lawryn drzal w ruce,
255 tu kdez naleže reky na luce. 255
- Capitola sedma.* Sedlo bieše wšec slo-
nowe,
zlattem spoiowano nowe,
prielisanie tak drahy luk bieše,
až se (S. 359) po všem lesse stkwieše.
věnil na nie tak drahe kladenie 260
od različneho kamenie.
vcinil to sobie hodne.
tu leziechu perly wodne;
to wse cinil maly Lawryn.
negeden tu ležal rubin, 265
iacynkty y smaragdy,
newiem, bych to wyprawil kdy,
te krasy co se tu dalo;
to sedlo za weskeren swiet stalo.
tu lezel zaffir negeden, 270
mnohý topasýus na niem sweden,
pro rozlične kalcedony,
bych ia wšechny krasy ony
wyprawil podle prawa,
smyslat mi se nedostawa. 275
- Capitola osma.* Strmeny biesta zlatta
oba,
iakož toho krale doba.
na nich bieše krasa mnoha,
w nichzto stala rytierska noha.
280 draze smalcowane bedry
od pat až do same bedry.
igeden meč nemohl tak ostrý byti,
gesto by gich mohl dobyti;
odegme dobre bez císła.
igeden nemiel takoweho smysla, 285
komu by wiedzieti dano,
z cehoz by to bylo dielano.
w bazanske krwi smočovano
a tu krwi tak potrwzeno.
y takeho meče nemohl gmieti, 290
gesto by ho mohl zatieti neb gieti.

- Capitola IX.* (S. 360) Okolo nieho ze zpiewachu iakožto ziwi. 335
bieše taky pas,
wzdy sem se tomu diwil,
pronz on obdržal kazdy čas
ze to Lawryn z kuzla cinil;
kdez koli w kterem swaru;
i diwno mi welmi toho,
295 to byl wše vcinil z čaru.
ze tak vmiel čarow mnoho.
miel take meč geden,
gmieł wesken stit pozlacený,
gimž gest porazyl bog negeden. 340
to zagiste wiedzie
gehoz nemiel žžadny giny,
ze gest byl sirok na piedie;
a byl gest twrd prieliš dosti,
300 sekl gim ocel y kamenie,
gehoz nemohl žžadny přemocy
o niemz necham prawenie,
ani probosti kopiem,
gilcy y hlawa se welmi stkwieše. 345
ani mečem y geden.
w mečowě hlavie bazant bieše,
na stitie gmieł lewhart geden,
drahy pro skupost nemal.
iakoby biezal prostit lessa.
305 ten meč za tri zemie stal.
když grigide, ten stit nessa,
Capitola desata. Fafurnoch newiedie,
tak pyšnie k zahradie teče,
kteraky bieše,
swog sstit naramnie swie (!) zwiežc. 350
a kdyz blisko zocista,
kromie ze se diwnie stkwieše.
yhned se oba wztycista
wiedzie, ze nebiese z sarlata,
i wece geden k druhemu,
ani take čkan od zlatta,
prwe Witěk kniezy swemu:
310 ani hedbabie, co my zname,
»Bohu poručme swe stiestie. 355
co my za naydraszie mame.
tot da|| (S. 362) wam, Getrise! zwiestie,
nemohl gehu právě sezrietí,
ze iakž sem gey koli wžtel,
an se tak nasynlie swieti;
by angel byl, tot sem gmieł,
nemohl sezrietí prawie toho.
niektery mocneho rage,
315 widiech draheho kamenie mnoho.
ze odienie tak drahe mage,
wšecknu pripravu od zlatta młel,
az se weskeren od zlatta stkwiel,
od niehož se fafurnoch stkwiel.
wšak sam gediny gel.«
miel take předrahe platy,
Capitola gedenadsta. Getrich wece:
helm byl gehu weskeren zlatty.
»Toho angela wízy rad;
320 na niem koruna zlatta nowa,
wšak dogdeme s nim prace snad.
a w ni kamenie, swietlost (S. 461)
iat tobie Witku radim lepe, 365
mnoha.
wstawa helm na hlawa, at se neklepe.
karbunkulowe tu biechu,
zdat bude nahla prihoda,
po wsem se lesse switiechu.
by se nam nestala skoda.
nebylo nikdi temne nocy y gedne,
budeš hotowiegi tiem,
325 by neswitilo prawie iako y we dne.
neb ia to zagiste wiem, 370
rubin w ni negeden weliky,
prigela swa w gehu luku,
a w te hrity ptak wšeliky
žet s nim budem mieti muku.
a každý krici coz ma syly,
nebt su nam prawili gini,
reci řkuc: Pane mily!
ze to wšeckno s prawem cini.«
330 tobie dana chwala y čest;
Capitola XII. Lawryn tam vcini hna-375
to wždy bylo, bude y gest.
nie.
ciniechu swym krikem mnoho pychu,
dasta mu oba witanie
sediece w korunie na wrchu.
ta reky welikeho rodu:
tomu se ia zawše diwi,
ach pohriechu wezmete škodu.

- Llawryn z welikeho hniewu wece,
 380 potrhage z noznic sweho meče :
 »Ach blazni! kto was sem poslal gest?
 data za to ziwot y čest,
 ze ste zahradu zrusili,
 swe šskapy w ruozi pustili.
 385 iat gie stiehu před človekem kazdym,
 protoz ia se s wami swadim.
 kto gsu wam to radili,
 byste se semnu swadili,
 proč su sami (S. 363) neprigeli,
 390 a semnu swu kratochwil gmieli?
 ach přenemudri oslowe!
 wzdy poznate hoře nowe,
 kdyz sta prigela w zahradu,
 chcyt od was tiezkemu zawadu.
 395 to vciniti chey a mohu,
 day kazdy ruku a nohu.
 kto was za to prosyl toho,
 ze ste mie tak smutili mnoho?
 tiezce musyte zaplatiti,
 400 že sta kdy smiela tlaciti
 mu ruozi y me korenice.
 tohot chey pomstiti nynie.
 prigdeta w hoře a muku,
 dayz kazdy nohu a ruku.«
 405 *Capitola trinadsta.* Getrich odpowie-
 die s kazni,
 ne tak yako cinie blazni,
 gesto cinie, to plihawie,
 ne magic mudrosti w hlawie.
 i mluwieše yako prose,
 410 aby hniew pustil mimo se,
 arka: »Premalitty Lawryne!
 berz s nas zaklady gine.
 plastie, kukly s hrdla deř,
 ale tiech zakladow ne beř
 415 po noze a po ruce,
 pripravis nas k tiezke mucc.
 tot gest naywieteci radda,
 nebeř kniezatow toho zaklada.
 striebra, zlatta dosti mame,
 420 zet toho zakladu ne dame.«
Capitola ctrnadsta. Lawryn wece: »Co
 mi tiem swym zlattem hrozyste?
 iat geho mam wiece,
 ci toho newiete,
 ia mam (S. 364) sto krat wiece zlatta.
 iako ste wy kniežata byli,
 425 ale nectnie ste vcinili.
 co ste se na tom pomstili,
 ze ste mi kofenie zrusili,
 i twrz y portnu zlatu?
 430 kteru ste wzeli odplatu?
 tu ste vkazali swu hrdost.
 vcinil li sem wam kteru žalost,
 proč sta mi ne odpowiediela,
 a s tiem do zahrady ne prigela,
 435 i pomstila swe žalosti,
 necinite mi te hrdosti.
 tak bysta rytiersky zdala,
 bysta prawie ctnosti znala,
 y podstupil mie každý sam.
 440 tot prawim zagiste wam,
 ze ste nikdy dobri nebyla,
 neb ste mi nectnie vcinila.«
 hanie ge tak dobru chwili,
 až by piessi vssel mili.
Capitola patnadsta. Wece Witek Wi-
 445 lantow ten rek platny,
 rytieř we wäech cinech nematny:
 »Getrisse! to dobre slysis,
 ale nerownie k tomu činiss.
 on mluwi wssi swu mysli y woli,
 450 před nami stoge na poli,
 chtie brati zaklady nehodne
 i zdalil se to, pane, podobne?
 iat se s nim ruče sperim:
 wezma gey za nohy o zemi gim vderim.«
Capitola sestnadsta. Tehdy odpowie-
 455 die ten Berunsky kniez:
 »Witku! boh gest mocny, to wiez.
 wiez to, Witku, yakz sy ziw,
 že (S. 365) boh vcinil niektery diw,
 i wlozil na tohoto muzika,
 460 zet na ny tak hroznie krika.
 by niektereho vdatenstwie na sobie
 ne gmiel,
 tak by nam mluwiti mnoho nesmiel.
 Witku, tomu zagiste wiew,
 že toho ctie lide y zwierz,
 465 na kohoz boh swog diw wlozil,

- yakoz nad nim gest vmieril.
 protoz posluchayz me raddy,
 a ne wezmem tiezke wady.
 cozt prawim, to dobre slyš:
 470 bud vdaten, ale ne prielis.
 bud welmi vdaten k tomu;
 nebo Hylbrant nam prawil w domu,
 neb kto chce mudrym mužem sluti,
 nechayz řeči mimo se pluti.
 475 cin, yako by nemohl slyšeti,
 tak čest y chwalu budeš gmieti.
 a kdyz swe nasyle zwies,
 leč zle neb dobre, wždy probude,
 takt wždy bez hanby bude.«
 480 Witek se rozhniewa z toho
 poče kniezy lati mnoho:
 »Kto prawi, by ty byl witez,
 ten zlie mluwi, to každý wiez.
 gest hubeny, kto tie za reka gmiel
 485 ty by myssi rozhniewati ne smiel.
 giz li se toho muzika bogiss,
 ze tak truchlie před nim stogis?
 či nevfaš před nim ziw byti?
 wssak nas geden mohl by tisíc pod-
 stupiti.
 490 či nemaš nadięe v boze,
 wšak sedi yako na koze.
 zagiste mohu to mluwiti,
 gich tisíc mohl bych dobre podstupiti.«
 řeč dokona Wi|(S. 366)lantow syn.
 495 hniewiwie odpowiede Lawryn:
 »Witku, ty chceš welmi lit byti.
 chceš li wšak koho ziwiti,
 ostane li kto ziw před tebu,
 to maš wšeckerno před sebu;
 500 gayli dobry druh, dobre toho vziweš,
 leč mie podstupiti smieš.
 radim, tak se mnu ne hoř;
 sseda, podtiehni swog kuoň,
 podtiehni vzdu swu y woře,
 505 a ne dogdeš hařby y hoře.
 stanet se mezy nami ten diw,
 žeš ho newidal yak sy ziw.«
 Witek se na stranu zboči,
 s sweho oře dolow skoči,
 510 i vposlucha te rady,
 podtieže oř, boge se swady.
 dosah helmu, kdez se klepe,
 vwaza gey dobre lepe,
 wskoci na oř bez strmenow;
 z toho zyska diek Lawrynow,
 515 Lawryn wece: »Miehodieš z toho!
 vcinil sy křepkosti mnoho.«
 ihned pohnasta na se milie
 podle te giste chwile.
 oba po kopie syžesta;
 520 tak druh proti druhu hnasta
 iako dwa nerowna rarohy,
 geden maly, druhu mnohy.
 Lawryn ten gmiegieše kratke nohy,
 wsak sette Wylantowy rohy.
 525 Witek se chybi Lawryna,
 prigide mu zla hodina;
 zbo|(S. 367)de Lawryn Witka z oře,
 dogide hařby y hoře;
 to se mu nikdy ne stalo,
 530 co se mu kdy secy vdalo.
 zbode dolow reka ctneho,
 skoči yhned s oře sweho,
 i chtieše wzieti tiezky zaklad,
 a iakz by byl wzal gey snad;
 535 byt byl Getrich neprispjel ruče,
 byl by vsekl nohy y ruce.
 Berunskemu se gestie nestystie,
 wece: »Lawryne, počekay gestie!
 zatiem swog meč wytrže,
 540 Witka sweho towarisse zawrže,
 arka: »Nebeř tiech zakladow,
 mamet dosti miest y hradow.
 pust hniew a nerod se hniewati,
 tot možeme wšeckerno dati.«
 545 hniewiwie Lawryn wece:
 »Jat chey gedno nohy a ruce;
 i coz ia na waše hrady dbam,
 iat gich stokrat wiece mam.«
 hniewiwie tu Getrich staše,
 550 hniewy wesken trepotaše,
 arka: »Witek gest mog towaris —
 ktokoli chce, ten to slyš —
 a se mnu gest wygel wen.
 555 byl li by mu wzat zaklad ten,
 a ia ztratil towarisse toho,

miel bych proto hańby mnoho.
wśickni by mi za zle mieli,
kto by na mie to zwiedieli,
560 na Getricha Berunského,
že dal osekaty towarise sweho.
welmi kricieše Lawrynek (S. 368) ryn maly,
az zwuk bieše po všem skaly:
»I co ia na twe gmie dbam.
565 žes sem prisel, rad tie znam.
co mi o swem towarisi prawis,
tyž mi zaklad y ty zde ostawis.
iat was wždy pripravim k tomu,
ze wiece neprigdiete k domu.
570 wy ste mi zahrady zrusili,
zlatta wratta wystreili,
wśeckerno kofenie ztlacili,
nectnie ste w tom vcinili.
hanebnie to zaplatite,
575 tiezke zaklady stratite.
bych byl tak mal, ne mni nikoli:
was tisíc podstupil bych na poli.«
Capitola XVII. Getrich s Lawrynkem
te feci presta,
bieže k ori toho miesta,
580 bez stímenow na or wskoci,
k Lawrynowi se poboci,
poče kopie podgimati
a chtie na Lawryna hnati.
Capitola XVIII. Hylbrant prigede w
tu dobu,
585 Dietleba priwede s sebu,
a take Wolfarta wztekleho,
genž nikdy nelitowal ziwota sweho,
ani na zemi ani na mori.
Lawryn wśechny pripravu k hori.
590 kdyz chtiesta w hromadu hnati,
Hylbrant poče na knieže wolati,
welmi hroznie nań kricieše,
aby skocil s o (S. 369) re spieše,
arka: »Getrisse, mily pane!
595 wiečna se hanba tobie stane,
kdyz me raddy neposlysis,
ziwot čest y zbozie ztratis.
ty toho muzika neznaš,
cest y ziwot za to daš.
600 twe proti niemu honenie,

tot wśe platno nie nenie.
Getrisse mog pane mily,
by miel wśeho swieta syly,
budeš od niego dolow zboden,
605 wiec k nižadne cti nehoden.
tu wsie cti musyš prestati,
a nic ne budeš mocy dostati
sweho miesta mezy kniežaty.
lepsit raddy ne mohu dati,
610 ssed s sweho ore spieš,
a podstup Lawryna pieš.
nikakz gehu dobytí lze nenie,
pro gehu dobre odienie,
kopim anc mečem wśak.
615 pane, radimt tobie tak,
a tu swe syly pokusyš,
snađ gey tiem bitim ohlusiš,
wezma swog meč w ruku prawu,
big gey w helm mečowu hlavu,
gedine leč by boh nechtel pomocy,
620 wždy gey zbawis gehu mocy.«
Capitola deawatynadsta. Getrich nev-
cini meskanie,
naplni mistrowo kazanie,
i vposlucha gehu slow,
625 sskoci s sweho ore dolow.
Getrich hrozny, hniewiwy muz,
wece: »Lawryne, (S. 370) pomsti swe
žalosti giž
bud tobie odpowiedieno dnes,
iakz chceš koli, tak to wiesz.
630 pomsti swe welike žalosti
i te prielišne hrđosti;
žet sme zahrady zrusili,
to sme radi vcinili;
pomsti sweho welikeho nasyle.«
635 Lawryn odpowidie milie:
»Getrisse mily pane,
wśe coz zadaš, tot se stane.«
y počesta wazati sstity;
Lawryn dospiew, nań se riti,
640 da Berunskemu knieży hroznu ranu,
ze mu sstít letie na stranu.
Getrich poče se hniewati,
w Lawryna hroznie rubati;
tomu malitkemu panu,

645 da mu Getrich hroznu ranu.
vderi gemu stitu na roh,
ze yhned pade wedle noh.
iakz koli welmi secieše,
wśak gehu dobytí nemozieše,
650 pro gehu dobru pripravu;
chtieste mu ohlusiť hlavu,
yakoz od Hylbranta slyšel bieše.
Lawrynska welmi tepieše,
přewelmi hroznie mečowu hlavu,
655 w tu korunu zlattu nowu;
zbi mu s helmu wsicku korunu.
zkazy na niem krasu onu,
tepa mečem take rany,
až zwuk bieše na wśe strany.
660 tak tvrde rany dawase,
po wsem se swietie rozlehaše,
y po horach (S. 371) ten slyšiechu
hluk nemaly ti wsichni, któz tu bie-
chu;
ten zwuk za mili slyšiechu.
665 Lawryn newiedie kde by byl,
že gey Getrich přewelmi byl,
wśeho hrdinstwa zapomenu,
gide před Getrichem w stranu.
tu pak podle sebe drapie,
670 dosaze newidane kapie,
aby se gi mohl prikryti,
by ho Getrich ne mohl widieti.
a iakz gehu koli newidiel,
pro to weliku pracy gmiel.
675 welmi hluboke tvrde rany,
ty gsu Getrichowi dany;
od Lawrynska muže toho
staše mu smutka mnoho;
od Lawrynska toho muzika
680 krew z Getricha přewelmi strika;
skrze gehu odienie hrde
dawase gemu Lawrynek rany tvrde;
kdyz se bieše před nim skryl,
přewelmi nemilostiwie wen bil.
685 *Capitola XX.* Wece Getrich ten rek:
»A zdali gest gey wzal zmek? —
tak ten hrdina powiedie —
kam se podiel, ziw newiedie;
kamos piedemnu vpade,
v male chwili yakoz se propade.
690 ach kterakut bych chtiel dati ranu,
bych tie widiel w kteru stranu.«
na wśe strany gmiegieše slueh,
neb mu bieše (S. 372) toho kruch.
695 obratiw se vderi po niem,
iakoz yhned prawi o niem,
ze chybili se gehu w zed' vderi,
w hrozny kamen podle dweri,
ranu na loktech ssiroku,
700 a dobre na dwa hluboku,
tak iakz nesnadno oku
kdyz widati od ktereho reku
take rany kdy widati,
iako se Getrichowi prihodilo dati
705 w hniewu v weliku zlobu.
tehdy Lawryn yhned w tu dobu
na Getricha se riti,
a poče gey přewelmi biti,
toho sšlechetneho pana.
Getrich prawie rozpomena,
710 ze gehu nemoz ohlusiť,
a yžadnu ssečbu dobytí,
ihned toho muzika piedi
na šermowanie pobiedi.
Llawryn mu powoli toho,
715 vcinil Getrichowi smutka mnoho.
Hylbrant ne može smlčeti
poče na knieže kriceti:
»Getrise mily pane,
ač se od Lawrynska ta smrt stane,
720 nemohl bych tebe wiece zapomenuti,
žalost y smutek musyltbych mieti,
widati žalostne čassy.
by chtiel s tebu giti za passy
snađby miel lepsi kwas.«
725 Llawrynek mu powoli w ten čas.
Capitola dwadecata I. Hylbrant wece:
»Pane, radimt tobie,
(S. 373) prigdelit kterak Lawryn k to-
bie,
za to welmi prosym tebe,
730 ne pust gehu wiece od sebe;
tat kapie gemu platna ne bude;
wždyt w tom bogi ztraty nezbuđe.«

Capitola dwamiedcytma. Getrich po-
wiedie w ty cassy :
»By chtiel se mnu giti za passy,
735 tomnt bych ia welmi rad ;
lepet by mi se zwedlo snad.«
Getrich z Beruna hrdina
hniewaše se na Lawryna.
Lawryn vrozomie tomu,
740 že Getrich hniewiw k tomu
a chce s nim za passy giti,
by gehu mohl kudy dogiti ;
powoli mu toho ruče.
iakz drzieše meč swog w ruce,
745 tak gim yhned wrže preč
y podstupi gehu pieš.
Capitola dwadcata třeti. Tehdy ten
Lawrynek vbohy
sstistie Getrichowi nohy,
ze yhned oba w tu dobu
750 k zemi vderista sebu,
az Getrich nohami blestie,
pro to mu se přewelmi stestie.
hańba bieše toho reka,
ze tak od maleho člowieka
755 mussi na zemi letieti,
poče se welmi stydieti.
tak ta dwa vdatna muže
dogidesta oba nuze,
tepuce se (S. 374), a tlaiece se,
760 yakz kto mohl naywiece,
geden wz horu, druhy podeń.
Lawryn by Getrichowi rowen
i bylby wzal tiežke zaklady,
by ne bylo starcowy raddy,
765 genz kričal welmi, wz horu wstana,
zawolaw na sweho pana,
arka : »Přetrhniž mu ruče pas,
ostogis mu w ten čas,
w niemzt ma dwanadst mužow syl ;
770 cin, tot radim, pane mily.«
diwne by gich hrozne dawenie,
o niemž nechame prawenie.
Capitola XXIII. Getrich sylnie
hniewiw bieše,
welmi z nieho ohen zzieše ;
775 iako z wyhnie od kowaře,

tak přehrozne gdiechu zaře.
swych se wšech wđow odwaze,
hniewiw bieše welmi staře,
negmiegieše y gedne milosti,
780 bieše pln hniewu y zlosti.
Getrich z Beruna hrdina
wezma za pasec Lawryna,
prudce gim o zemi vderi,
tak se s nim hniewiwie speri.
785 wz horu gey zdwiħna, k zemi luči,
az te gemu pasec opuci,
genz se Lawrynkowi sta hrozna tuħa ;
zdwiže gey Getrichow sluha,
Hylbrant stary mistr Getri (S. 375)-
chow, 790
w niemž miel sylly dwanadst mužow.
Capitola dwadcata pata. Getrich poče
hniewiw byti,
Lawrynkem o zemi biti ;
co mu večil, to mu zaplatil,
795 nes giz bieše pasec ztratil,
w niemž miel nadiegi y vtiechu ;
ale přetřen bieše po hrieču,
genz mu byli dali wily ;
tu swe ztratil wšecky sylly.
nemože gehu ginak dobytí,
800 poče gey biti y tlačiti.
Llawrynek poče welmi kričeti,
což mozieše sylly mieti ;
tak hrozny hlas pusti s sebe,
az prawie gdieše pod nebe,
805 i po horach y po skali
slysiechu ten zwuk nemaly.
tak kričieše dluħu chwili,
až by pieši vsšel mili.
slyšew kazdy y neslyše.
810 a když Lawryn leziše ne dysse,
tu pomeškaw malym časem,
opiet kriče hroznym hlassem ;
tu wšecká sta gehu pycha.
zwola welmi na Getricha,
815 na toho vdatneho muže,
neb mu bieše toho nuze,
aby mu zdrawie probawil
a ziwota ne zbawil.
zaloštnie kričieše hľadie w nebe,

820 arka : »Reku z Beruna, prosym tebe,
day mi w tom vziti (S. 376) sebe.
rač mie s ziwotem pustiti.
chcýt twog wierny sluha byti,
poddan w službu y w kazanie ;
825 vcin to pro wšecky ctne panie,
i s tiem se wsim, cozkoli mam,
se všiem se tobie w službu poddam,
leč bud striebro, leč bud zlatto.«
Getrich pro hniewy nedba na to ;
830 cozkoli Lawrynek prosieše,
to wšecko na darmo bieše,
neb se Getrich welmi hniewaše,
y gedne prosby ne dbaše,
dawie, tlače, tepa mnoho,
835 až se rekom zželi toho,
kteřez tu prihledagie stachu ;
tit gehu wsickni pykachu,
že ma tak žalostnu smrt mieti.
poče Lawrynek na Dietloba wolati,
840 arka : »Styrsky a nerozpačny reku,
pomoz mi malemu člowieku !
nechayž toho wziwam,
že twu sestru vlastni za sebu gmam,
a v welike ctnosti gest.
845 pomoz mi pro wšech pany čest.«
Dietleb nepomeškaw dele,
vcini prossenie cele,
arka : »Getrisse, sslechety pane,
cožt prosym, nechayž se stane.
850 za tot tebe prosym mnoho,
by mi dal Lawryna toho.«
nic Getrich neod (S. 377) powiedie.
Dietleb tak opiet powiedie :
»Valyš mu prosbu k sobie,
855 večilž což libo tobie,
a napln mi na tom mu wuoli —
Getrich gehu nepusti nikoli —
prosym tebe pro wšechny rytieře,
arka : tot beru k swe wiere,
860 zet chey toho zaslužiti,
rač ho pro mie propustiti.«
darmo by což prosy koli,
nepropusti gehu nikoli ;
neb tak sylnie hniewiw bieše
865 že slyšeti nemozieše ;

co gehu Detleb prosieše,
to wšeckno na darmo bieše.
Detleb opiet wece k niemu,
k tomu reku berunskemu,
780 wolaše welmi y prose,
aby hniew pustil mimo se
arka : »Vcin pro me zasluženie,
pust Lawryna pro wše panie !«
hniewie odpowiedie hrdina :
»Nedamt nikoli toho Lawryna.
875 pros, začkoli chceš gineho.
Lawrynat nedam žetie tweho.
waše prosba gest daremnie,
což koli mluwite ke mnie.
vcinil mi mnoho žalosti,
880 zaplatil mi tiežce dosti.
ginakt nemož zaplatiti,
mysyt swog ziwot ztratiti.«
Dietleb se welmi hniewaše,
k Getrichowi takto mluwieše :
885 »Getrisse, mily pane mog,
prosym (S. 378), by mi dal hniew swog.
slechety z Beruna reku,
odpust' tomu malemu člowieku,
Lawrynowi memu zeti,
890 a mie wiece za sluhu gmieti.
dokudž sem ziw, chcýt sluziti
a wždy w twem kazani byti.
s tiem se wsim, cozkoli mam,
s tiem se tobie w službu poddam.«
905 *Capitola dwadcata VI.* Getrich welmi
hniewiw bieše ;
což koli Detleb mluwieše,
slyšeti ho ne rodieše,
nebot se welmi rozlitił bieše.
Llawrynek nemože y gednoho vziti,
910 musyt mu na ziwot giti.
ach vboheho Lawryna,
gizt mu prisla zla hodina !
Capitola XXVII. Wece Detleb :
»Twut priezen stratim
915 a te prosby k tobiet vkratim.
a Lawryna chcýt wždy wyplatiti,
bycht miel za to ziwot dati.«
což Detleb prosieše koli,
wšak mu Getrich nepowoli,

- 910 by chtiel pustiti Lawryna.
prigide mu mysl gina,
y chtie gey gmietu bez gehu wole.
skoče brzo z toho pole,
sweho se oře chwati,
915 chtieše na Getricha hnati.
w kuon ostrohama vderi,
k niemu prihnav s nim se spe|| (S. 279) ri
arķa: »Gestie day mi toho Lawryna,
iakz gesti tobie ma priezen mila.«
920 Getrich mctieše jako kamen;
a vrozomie dobre na niem
ze se hniewa ten hrdina.
wztyci maleho Lawryna.
kdyz gey Detleb s zemie chwati,
tepruw se weń duše nawrati.
925 hna přeć a s sebu gey nesa
do gednoho krasneho lessa;
bud Berunskemu libo neb newdiek,
Dietleb nedba na to wsak,
930 hna přeć s Lawrynkem do boru,
schowa gey pod gednu horu;
Dietleb Getrichowi w tom odola.
Getrich na Hylbranta zwola:
»Kaž mi sem oře podati,
935 musym po niem brzo hnati.
Llawrynka mi chce vnesti —
ruće kaž mi orz priwesti —
genž mi vcinil žalosti mnoho,
musyt zlym vziti toho.«
940 a když mu podachu oře,
každy s nim dogide hoře.
žalosti y hniewem chtie se wztecy,
wze štit s helmu na plecy,
hna tam za nimi do lesa,
945 tluste kopie w ruce nesa,
arķa: »Ačby čert striehl tebe,
wzdyt pomstim Witka y sebe.«
y hna ruće přes les po nich;
za nim dosti hrdin ginych,
950 Wolfart, Hylbrant, Witek take,
ten wzdy strogil boge wselikake;
ti wsichni gediechu po niem.
Lawryn vzře, že (S. 380) se zlie mele
o niem,
kaza so pod gedli skryti,
a Dietlowi proti nim giti. 955
Dietlew pod niem Lawryna schowa,
sam se k bitij prihotowa.
gede proti nim z lessa,
a swe kopie w ruce nesa,
arķa: »Day mi gestie toho Lawryna. 960
yazk gest wšecká čest mila.«
yazk gest wšecká čest mila.«
darmo Detleb prosbu ztrati,
Lawryna Getrich nerodi dati.
kdyz kopie chtieše spustiti,
Dietleb ne rodi postupiti. 965
kdyz ta dwa udatna muže
prawie beze wsie nuze
hnasta na se tak witezsky,
kopie zlomista rytiersky,
tuž pak na zemi skocista, 970
pruće se mećoma bista;
dobyw každy meće s swych noznic
ostreho,
rubaše gedem w druheho.
počesta taky bog brati,
az mie tu by hrozno stati. 975
druh se na druha hniewaše
a hrozne rany dawaše.
zwuk slysiechu za puol milie,
komuž bieše posluchati pilie.
Dietleb poče hniewiw byti, 980
na Getricha se riti
i poče nań welmi biti,
chtie Lawrynka zprostiti;
vderi nań sylnu ranu,
az mu stit letie na stranu. 985
poče gey welmi rubati,
až Getrich poče postupowati
to veini pro weliku peci
i poseže k swemu meci,
chtieše toho (S. 381) šermowaním zbyti, 990
by ho Dietleb ne mohl biti.
Mistr Hylbrant powiedie stoge:
»Sliste towaristwo moge
Witku, Wolfarte, wdatna reky,
bez wady gsta wdatna člowieky, 995
ne dayme se gima dele secy.
racte na Detleba tacy.«
což rozkaza, to musy byti,
sam se na Getricha riti,

- 1000 a na Dietleba tato dwa;
vkrotista gey gedwa,
an se tak sylnie brani,
bez mala oba rani,
az musy swog meć schowati,
1005 mussi gich raddy posluchati.
Hilbrantu prigide nowa radda,
kopie sweho pana požada;
tu se gehu take nepusti,
az swog mec w nožnice wpusti;
1010 powiedie Hylbrant ten stary muž:
»Budtez prietele inž!
a ne wadtez se dele,
prosymt was za to cele;
nědam se wam dele biti
1015 musyte prietele biti.«
Lawrynka take wvvedechu v priezen,
tak ze gehu gmiegieše za wizen.
Capitola XXVIII. Tepruw Lawryn z
hory wygide,
když se Getrich a Dietleb snide.
1020 yhned Dietleb gede do lesa,
wrati se a swaka nesa.
hniewiwie nań Getrich wzhlade,
Witek hniewy az pobledie.
oba nań nemilie hlediela,
1025 a|| (S. 382) neb sta s nim pracy gmiela.
Dietleb Lawryna otaza w tu dobu,
arķa: »Gmasli mu sestru za sebu,
proć sy toho mi nedal wiedziti?
chtiel bych tie rad za zetje gmietu.«
1030 Capitola XIX. Lawryn wece: »Det-
lebe, tot powiedam,
ze twu sestru gistie snam.
žalostniet sem gie zapomniel,
když sem z hory od nie pryć gel.
tot se wčera z gitra dalo.
1035 ach kto gest to wiedzil, by se tak
stalo
tak nestiastne odsuzenie,
prawimt, od swe mile panie.
sestra twa kralowna gest,
mat zbozie, rozum y čest
1040 by gedla zlatto, we dne y w nocy,
wsak by ho nemohla přemocy,
ani toho draheho kamenie,
o niemž ne treba prawienic.
piedimuzikowe gsut gi poddani.
1045 slyš Detlebe y wy pani!
tot prawim zagiste wam,
ze te panie dobych sam.
Sstirsko gedem hrad bieše,
kdež ta slechetna panna bydleše,
1050 posluchay Detlebe pane,
sstiestie kdycz chce, wzdyt se stane.
kdyz gide na chwili kracenie,
a okolo nie panny y panie,
wselike komornice
1055 y rozlične s|| (S. 383) lužebnice,
gdiechu okolo nie take
panny y panstwo wselikake.
wsak kteri tu koliwiek biechu,
tit gie wsickni střeziechu.
1060 chytře gie na nich dobych,
když před nimi na před bych,
an mne nizadny newidi
ani take kto se stydi.
y sed pod lipu zelenu,
1065 tu wzech sobie pannu za ženu.
chcy gi rad za kralownu gmietu,
ana iako slunce swietu
mezy ginymi pannami,
a mezy paniemi krasnymi.
1070 ruće biezeh na tu luku,
y zdwizech gi za bieluru,
tu překrasnu diwecku
i prikrych gi swu kapieku.
do hory gi s sebu wzech,
1075 by gi ctili, to prikazach,
aby gi radi sluzili
wsickni, ktož by w hoře byli.
muzicky y muzikowe
strogiechu radosti nowe,
1080 od rozlične kratochwile
ma časy welmi wesele.
piedi muzikowe chodie za ni
neb gest tak bohata pani,
od wšelikého zbozie prebohata,
1085 y od striebrá y od zlatta,
mowita nade wše panie,
y od draheho kamenie.
gestiet wiece prawim wam:

- stiebra, zlatta dosti man,
 1090 wiece nez wsickni krali mohu gmieti. a swog ziwot za tie wazil.
 ge|(S. 384)stie wiece chcy powiedieti: day mi mu sestru widieti,
 gi sem wsecko porucil, chcyt tobie nad gine prieti, 1130
 nic sem od nie neodlucil. ac gest prawda, cos ty prawil;
 to z was kazdy dobre wiesz: pomni zet sem tie smrti zbowil.
 1095 leč bud kral, leč bud kniez, Lawryne ctny rytieri,
 i což na swietie zemi koli, praw prawdu, jakž tobie wieri.«
 w horach, w lesiech neb na poli, powiedie Lawryn maly kniez: 1140
 wsechny bych ty zemie kupil, »Dietlebe, to zagiste wiesz:
 wsak by swe hory nepostupil. sestra twa slechetna pani gest,
 1100 zlattem bych to wse zaplatil, magit gi wseckny panie w čest.«
 zemie swe wsak bych ne ztratil, poče Dietleb wesel byti,
 gedno zlattem a drahym kamenim ze mu gest k swe sestře giti. 1145
 bylby wse zaplacenym Hylbrant ten mudry muž
 za giste chcy powiedieti, wece: »Budte prietele iuž.
 1105 mohl bych gestie zlatta mieti pane mily, me raddy slyš,
 za tři zemie bohate; bud Detlebow towariš.
 iako su kde zemie gmenowate, přeg tomu synnemu reku, 1150
 topazyony rozličnyimi možt pomocy proti wšelikemu člo-
 wsecko bych zprawil, kameny dra- wiewku.
 hymi možeš gey rad za towariše gmieti,
 1110 y wšelikymi yacynkty, ačt on bude s prawu wiewu prieti.«
 take mnohymi granaty, Getrich wposluha mistra sweho, 1155
 což rozličnych kryzelitow arka: Chcy byti rad prietel geho.
 y take předrahych proselitow, wstaw Hylbrant poče tam giti,
 kto by mohl wsecko gmenowati, by mohl s Getrichem mluwiti
 1115 ne vmiel by se z toho wyprawiti a k tomu gey pripraviti
 neb zwiedieti wsech gich mocy. aby prietele spolu mo|(S. 386)hli byti
 niektere swietie we dne y w nocy; arka: Dietlebe, mily pane, 1160
 druhe ma tu moc take, wiež zet to za mnoho na tobie stane,
 že dawa wesele wsake, maš chwalu toho y čest,
 1120 ani mu gest chudu byti, že twog towaris gest,
 kdyz moz toho kamenie dobyti; genuž su recy poddani,
 wsechno po geho woli gest i rytieri y mnozy pani. 1165
 mat radost, zbozie y čest, ktož gey koli znagi,
 wse což žada se stane, wsickni gey radi za prietele gmagi.«
 1125 komuz se gmieti (S. 385) dostane *Capitola tridcata* prwa. Dietleb k to-
 to tak předrahe kamenie, mu wece tak:
 o niemž giz necham prawenie. »Wazil sem se toho wsak:
 tot prawim, Dietlebe pane, dali Lawrynowi k milosti prigiti, 1170
 tot gest giž poddano wse.« tehdy chcy prietel geho byti.
 1130 *Capitola tridcata*. Dietleb powiedie nebt gest Lawryn mog swak.«
 tak: Hylbrant odpowiedie tak:
 »Zagiste libo mi wsak, nechcem se hniewati dele,
 ze sem se byl na to snazil budme wsickni giž prietele.« 1175
 ihned Dietleb ten rek styrsky,

- Hylbrant y Getrich berunsky byliliby s Lawrynem geti.
 slibili sobie s wiewu prieti, Hylbrand odpowiedie tak:
 a Lawrynka take w tom towarisse »Zagiste newiedie wsak,
 gmieti. co mi k tomu raditi gest,
 1180 iako by byl welmi welik, z čehož bychom gmieli chwalu y čest. 1225
 nie mu nepomohlo wšelik, Getrisse mog mily pane,
 sam se toho nedosluzil, kterak se koli wiewk stane,
 kromie Dietleba gest na tom wzil. (S. 388) wždy se w hoře datí znamé;
 powiedie ten maly muž: neb ac pro strach nechame,
 1185 »Když sme prietele iuž, wsichni by nami klamali, 1230
 musyť wse před wami zgeweno byti, arkuć: tam pro strach ne smieli,
 nelze se nizadnemu skryti. kdez by na ny to zwiedieli,
 zlatto, stiebro kde co mam, toho bychme hańbu mieli.
 s prawu wiewu priegit wam, lepe tam ziwoty datí
 1190 lessy, kamenie drahe y wse zbory. nezli pro strach nedbati.« 1235
 pogedete se mnu do hory, *Capitola tridcata třeti*. Getrich odpo-
 tu tepruw wzrite di|(S. 387)wy, wiedie k tomu:
 gichzt gest newidiel zadny giny; »Poručme se wsickni tomu,
 wzrite tu krasne kratochwilie; ziwoty y zdrowie.
 1195 prikazit wam sluziti milie, neb to lide často prawie,
 wssem muzičkam y muzikom; komuž gedno bude chticti, 1240
 wzrite wiece pak potom, tomuť moz ziwota prieti.
 ani tak rozličníe hragi, — i mluwil to a newieda —
 smutna srdce okriewagi. potkali nas hoře, nam bieda.
 1200 pro tak welike wesele nechtie se w strachu datí znati,
 kazdy mni, by byl w rahi delc. musie od was skodu brati — 1245
Capitola tridcata druha. Geden bub-
 nuge a druhy pistie, tez se sta tiem to lidem —
 i gednomu se ne stystie arkuć: nechayzt zbiti budem,
 třeti trubi, ctwrty huđe, wždy ohledame, co w te hoře.«
 1205 a tot wse před wami bude. wece Witek syn Wilantow:
 pati w turneg hragic koli, »Ja sem geti take hotow. 1250
 a zadneho nikdy ne skoli; geliž ho sto čertow wdawi,
 pakli kto žada milosti, wselik nas prace nezbowi.
 tut gie ma prieliš dosti, a nas tudy k sobie pripraví.«
 1210 zet leto tak brzy mine. Wolfart, genz wztekly slowičše, 1255
 krasyt ne mohnu prawiti gine, ten takto slowa mluwieše:
 neb gie gest tak prieliš mnoho, »Nechayzt za to ziwoty dame,
 az ne lze wyprawiti toho. wsak tu horu y krasu ohledame,
 a tiem was chcy wgistiti, o niez gest nam prawil mnoho;
 1215 smiete li se ke mnie pustiti.« gednak pokusyme (S. 389) toho.« 1260
 tehdy ti rekowe gesto tu biechu, *Capitola tridcata ctwrtá*. Hylbrant
 we wečem gemu newieriechu, wece ten stary kniez:
 newieduc co zdiť stachu, »Lawryne, to zagiste wiesz,
 Hylbranda mistra otazachu, tiem se wsichni wgistime,
 1220 co by bylo z toho weiniti, na twu se wiewu wsickni spustime.

- 1265 pomniž na to, mily pane,
ac se nam kriwda nestane.«
Witek wece: »By bylo po me woli,
ne přelstil by mie nikoli.«
Llawrynek poče slibowati,
1270 arka: »Nerodte se mne obawati.
wše bude po wasie woli,
a dokud sem ziw koli,
dotud wam chey pomahati.
wse coz mam, chey rad dati.
1275 puste se na mie s prawu wieru;
ne potrhnut was psy dieru.«
Capī XXXV. Swieriwše se k hoře
gedu,
niekteri widuce swu biedu,
a wšak toho zamlčechu,
1280 nebo prawy rekowe biechu.
Witkowi te rady zel bieše,
wsak gich ostati nechtiese.
tak gedu jako na hody.
po hriechu ne budut bez skody!
1285 kdyz horu blisko vzrechu,
by byla blisko, wsichni gmiegiechu,
a wsak w nie sotnie k weceru biechu.
a prwe nez hory dogedu,
krasnu oliwu nadegdu.
290 kdyz tu wsichni spolu biechu,
pod gednu lipu odpocinuchu.
tu swe pu[(S. 390)stichu konie.
zarazy ge tak draha wonie
od kwietie a od kořeníe,
1295 o niemz ne třeba prawenie;
neb ho bieše prielis mnoho,
ano nelze wyprawiti toho.
to wše bieše na tom poli;
ktoz gehu powoniel koli,
1300 mniechu, by byli naprostřed rage,
taku žalost w srdcy mage
od wonie toho kořeníe,
od rozličneho stworenie.
ptak každý piege w swe waze;
1305 ktoz tu bydli, tomu blaze,
ten ma prielišne wtiěšenie,
slysse rozlicne zpiewanie.
každy ptak slyši swym hlassem;
kamenie drahe swym čassem
- swieti, jako we dne, w nocy, 1310
a každa zwier coz ma mocy
tu hragiechu před pany,
neb na to biechu připraweny.
bylo tu tak diwow mnoho,
ne wiedie ělowieka toho, 1315
wida tu tak krasny dosti,
by nezapomniel wsie swe žalosti
Capitola tridcata sexta. Powiedie Ge-
trich vdatny muž:
»Zbyl sem wsie žalosti yuz,
co ia na swe mysli znagi;
1320 mnim zagiste zet sem w ragi.«
tehdy Wolfart tak powiedie:
»Boh ny sem poslal, to (S. 391) wiedie.
powieme doma ty nowiny,
gichž gest newidal žádný giny.« 1325
odpowiedie Hylbrant tak:
»Poslyste me rady wšak
a pri smysle ostante,
blaznowstwa na se znati nedayte.
1330 to se kazdemu dobre hodi:
ne chwal dne, kdyz slunce wzhodi,
neb newieš, kterakyt bude čas.
když gdeš s hodow, chwal tepruw
kwas.«
tehdy Witek tak powiedie:
»Jakž ia to zagiste wiedie 1335
wše zle, cos prawil koli.
by to bylo po me woli
neb mne w tom posluchati chtieli,
wiekem bychom tam geli.«
Capī XXXVI(!) Lawrynek odpowie- 1340
die gim:
»Zdaste nebezpečni cim?
wesele chodte aneb stogte,
y gednoho se neboyte.
slyste towarissie mili,
1345 tam gest prawe wtiěšenie;
totot gestie nic nenie.
tam vzrite bez promieny,
iako proti sluncy zare,
tak gest wesele w hoře,
1350 kdyz slunce z hory wytiehne,
swu swietlosti nad hwiezdy siehne.
kromie kdy chceme na powietrie

- neb wienco rožene dielati,
wstawiec wsickni wienco na se,
1355 pogdeme opiet w horu zase,
a tuž se počne wesele.«
Lawrynek nepo[(S. 392)meskaw dele:
»Ta zahrada mat nas wšech byti
tiem ya was chey obdariti
1360 a ktomu coz w hoře mam,
coz racite tot wam dam.«
Capitola tridcata sedma. Getrich gemu
podiekowa,
arka: »Na twa lestna slowa
neniet nesnadnieysi wiecey,
1365 nez se newieře ostriecey.«
tak se přemluwiti dachu,
do hory se wsickni brachu.
kdyz ku prwnim wratom prigeđu,
dwanadste panen k nim wygdu.
1370 ty tak diwne biechu krasny,
nez kto widal ktere čassy,
tak to krasni wratni biechu,
Lawrynkowy cti střeziechu.
yhned nevciniwše chwile
1375 prigechu ty rely milie,
Berunského zwlastie pana:
tobie čest a chwala dana.
tak pogeđu malo dale,
geden druhemu bydlo chwale.
1380 *Capitola tridcata osma.* Když biechu v
druhych dweri,
wratni tu biechu kteri,
dwanadste pani tu bieše,
wše se pri nich krasa stkwieše.
ihned tu překrasne panie
1385 dachu gim mile witanie,
arkuc: »Witay pane nade wše krále!
s prawem tie (S. 393) wše tware chwale.«
tak minuchu druha wratta,
wšechny chtie zhořeti od zlatta.
1390 kdyz biechu w wrat třetiech,
dwanadste rytiefow striedlo gich.
když za tiemi wraty biechu,
o nas se wratta tak stupichu.
i gedem ne miel smysla tak mnoho,
1395 kto by mohl znamenati toho,
kudy se ta wratta stikli,
- kterak biechu w horu wesli.
Witek wece ten rek:
»Wiezte zet gest ge vdičal zmek.
by to stalo na me woli, 1400
neoklamalby nas nikoli.
to co sem řekl, to chey řecy,
trebali wam všem ztecy:
kdyz bych sam byl před horu gedem,
1405 wiekem by sem kto byl weden.
počatek nesličny gest,
neb coz prawim, to gest wsse lest.«
Capitola tridcata IX. Odpowiedie ten
maly kniez:
»To z was každý dobre wiez,
1410 ginak toho nic ne sudte,
a beze wsie peče budte.
tot dnes beru na swu dussi,
swet wiery nad wami nezrusi.«
tut tepruw rytierstwo pogide,
rozlična se kratochwil sgide,
1415 tepruw gim dachu witanie,
pani rytieri y panie.
wzdachu gim drahe klenoty,
zpliwagic (S. 394) rozlicne noty,
arkuc: »Getriše, chwala y cest!
1420 neb ten nade wše krále gest.«
Lawrynek ge poče welmi ctiti,
neb nelze y gednomu takemu byti,
by se gim mohl protiwiiti,
1425 neb s nimi kteru swadu mieti,
walku y ginu zlosti,
daliby mu swady dosti;
tot bych y gednomu neradil,
aby se kto s nim(i) swadil,
1430 neb by gich cinow vkaral,
ne rad by gim w gich nossy paral.
kdyz tu wsickni w hoře biechu,
negednu rozkos gmiegiechu:
stolice z ryzieho zlatta,
1435 gimz gest nebyla priplata,
w nich drahe kamenie lezieše,
tu rekom sedieti bieše.
drahe wino dachu piti,
ne snadno lepsiemu byti;
1440 med y drahe pitie pichu,
rozličnu hricku wediechu.

w druhe strance w turney brachu,
 tretie překrasnie zpiewachu,
 kamenim mecy, chodie za passy,
 1445 az minuchu dluzy čassy,
 pokusyli syly rekowe;
 ano vsechno bylo hotowe.
 pak pogdu huduce,
 a rozličnie weseli gsuce.
 1450 potom pogidesta dwa hudečky,
 magice tak draha luciecky,
 ktoz by byl geden ztratil,
 celu (S. 395) zemi by ho ne zaplatil.
 coz koli gedno chtiechu,
 1455 wsecko na nich hudiechu.
 ziw newiedie kteraky bieše;
 každý z nich se radowaše,
 diwie se te wsie krase,
 arkuc: »W hoře gest tve wesele;
 1460 nemeskayme nic dele.«
 pogdu opiet hercy gini,
 tak kratochwil gim cini,
 zpiewagice tak sladku notu.
 powedu se wšaku rotu,
 1465 genž hlas hlasny y překrasny,
 piegic kazdeho ptačka piesni,
 az se w hoře rozlehaše.
 kazdy gim sluziti zadase,
 wsichni mali muzikowe.
 1470 potom yhned ti rekowe
 pogdu tam předse dale,
 kdez pokog sameho krale.
 každý okolo sebe hledi,
 y wzrechu nalit sedi
 1475 zmilitka počtiwa kralowa,
 vlastnie sestra Dietleboba;
 s ni přemnoho krasnych pany,
 wšecky w gegiem kazani.
 rucho z zlatta se stkwieše;
 1480 tak drahu korunu gmiegieše,
 iako oheň se switieše;
 zagiste newiedie kterake bieše.
 kamenie se welmi swieti,
 coz moz swiet za naykrassie gmieti;
 1485 ani kral y geden taky
 pan (S. 396) ani který pod oblaky
 by zaplatil geden kamen,

genz w korunie horieše iako plamen.
Capí XL. Kralowa ne vcini chwile,
 prige ty reky milie; 1490
 da gim tak mile witanie,
 iakoz slusie kazde ctne panie:
 »Nad kniežaty witay knieže! —
 tak rkuc za ruku ho dosieže —
 sed podle mne, Getrise pane! 1495
 komu se kdy taka čest stane,
 iako se stalo tobie.
 radugi se sama sobie,
 ze sem tie w te cti poznala;
 neb sem mnoho prawiec slychala, 1500
 tak přemnoho o tve ctnosti,
 že gsy tak ctny kral beze lsti;
 vkazugeš rytierske ciny,
 rowent gest nebyl nižadny giny.
 co se gest kdy prihodilo, 1505
 to se tebe nikdy ne skrylo.
 zakont gest, kazde panie prieti,
 tobie chwalu y čest mieti.
 dobřeš dostogen toho,
 neb sy vkazal hrđinstwa mnoho.« 1510
 zwlastie prigew bratra sweho,
 Dietleba z Styrsky zmileho,
 tut libala y obgimala,
 neb toho předawno hledala.
 dobře tisíc krat gehu obgemi, 1515
 potom gey za (S. 397) ruku wgemi,
 kaza mu za stuol siesti.
 potom skuoro dachu giesti;
 coz gedno zadasse koli gich wuole, 1520
 to wše gmiegiechu na stole.
 misy wšeckny zlatte biechu,
 zlatnice, z nichz pitie nosiechu.
 rozlična se kratochwil poče.
 Lawryn se od nich yhned poteče;
 poče se s Krynaultu raditi, 1525
 kterak by ty reky mohl zbiti,
 ařka: »Rad mi k tomu, pani mila,
 bychme se nad nimi pomstila;
 neb newiem, co zdieti sobie.
 coz su mi vcinili, prawim tobie: 1530
 nit su hedbabnu přetrhli,
 a vcinili co racili,
 kořenie su překrasne zrusili

y rozi su potlacili;
 1535 tu gesto portna zlatta,
 wšechna gsu zbořena wratta.
 vcinili puchy dosti;
 wšak bych pomstil byl te žalosti,
 by mi ne přetrhli passa,
 1540 dosli by se mnu byli zleho kwassa.
 wše to od Getricha mam —
 nebot toho pomstim nebo ziwot dam —
 a od Hylbranta stareho.
 vcinil mi mnoho zleho.
 1545 by gedno Dietleb nedbal na to,
 dal by každý ziwot za to.«
Capí XLII. Krynulta poče (S. 398)
 gey tresktati mnoho,
 ařkuc: »Pane! nenabudeš toho,
 kdez to na tie zwiedie lest;
 1550 pomni, krali! na swu čest
 a posluchay me raddy w tom
 a necin gim nic ziwotom.«
 Lawrynek wece: »Nenecham toho tak,
 bych sebe ne pomstil wšak.
 1555 ale vcinim taku kazu,
 budut mieti potom hruozu.
 vcinim gim taku muku,
 že wiece ne prigdu na tuto luku.«
 ona wece: »Mily pane, pomni na to:
 1560 wiera drazsie, nezli stribro ani zlatto.«
 a tot se potwrđi slibenie,
 da gim (!) prsten na znamenie,
 a wže na swu ruku druhy,
 pro niz rekowe dogidechu tuhy,
 1565 ze kdyz gey na swu ruku wzdiel,
 dwanađste mužow syly miel.
Capí XLIII. Lawryn posla po Diet-
 leba.
 prised wece: »Co gest mne treba?«
 Lawrynek wece: »Stryče mily, pro-
 sym tebe,
 1570 day mi w tom wziti sebe,
 a bych pomstil swe žalosti,
 genz gie mam od nich prielis dosti.
 coz ia gim vcinim, nedbag na to,
 dam tobie stribro y zlatto;
 1575 a coz mam pri dussi koli,
 s tebut rad wšecko rozdili.«

Dietleb z toho hniewiw bieše
 Lawryna

[Ein Blatt ausgerissen. Inhalt:
 Dietleip ging auf den Vorschlag nicht
 ein; der listige Laurin verschloss ihn
 daher in der Kemenate, machte die
 vier Fürsten trunken, band und warf
 sie in den Kerker. Zwar verbrannten
 die Bande vor Dietrichs Feuerathem,
 aber sie waren ohne ihre Waffen, die
 in dem Berge wohl verschlossen waren.
 So lagen sie in Sorgen bis an den an-
 dern (oder den 3., 4.) Morgen. Frau
 Künehilt die Königin, die sie retten
 wollte, verdeckte in dem Berge (*hoře*)
 den Lichtschein des Tages, so dass
 man im Berge nichts sah; die Zwerge
 gingen zur Ruhe.]

(S. 399) hoře

iakz se sta ale s pracy; 1580
 protoz te řeci vkracy.
 tma by tehdy. muzikowe,
 gich kniežata y kralowe,
 spat gidechu yhned po tom.
 1585 Krynulta pomysli o tom,
 kterakby gim pomohla z nuze,
 ne daducy wiedzieti y gednomu sluze.
 wstawsi yhned gide tam,
 tu kdez Dietleb zawrien sam.
 1590 zawola naň: »Brachku Dietlebe!
 pod sem ke mnie, třeba mi tebe.
 posluchayz mne, cozt ia prawi,
 ač chceas swemu ziwotu zdrawi.
 nebudesli me raddy dbati,
 1595 čest y ziwot musyš dati.«
 Dietleb wece: »Co kazes, tot chey
 zdieti.

pro boh možešli mi to powiedzieti,
 zbitili su ci zgimani?«
 »Gsut welmi hluboce schowani.«
 Dietleb poče welmi plakati, 1600
 iakozto prawa matí
 wzri, ano wybrani dieti.
 tut newie, co sobie zdieti,
 arka: »Ach bych miel swe odienie,

- 1605 biezal bych k towarissom nyní; anebo bych ge wyplatil, aneb swog ziwot ztratil. kdyz bych dosahl sweho meče, ne miel bych ygedne peče.»
 1610 Krymhulta gemu wece tak : »Brachku, zagiste tobie prawim wsak, posluchayz mne, brachku mily: by ty miel ty ctwery syly, byl by zabit skuoro (S. 400) od nich. tobie nelze widieti gich. wezmi prsten ten to k sobie, budut diwy znamy tobie, muzika vzriš každého. posluchayz kazanie meho.»
 1620 Dietleb: »Coz kazeš, to chcy vciniti.« poče welmi wesel byti, ze muziky wšecky widiese; kam chtiese tam gdieše, wšeccko tagemstwie zgeweno gemu, tak dobre jako gich kteremu. 1625 powiedie Dietleb stoge: »Rad mi k tomu, sestro moge; bych mohl gmieti swe odienie, vcinil bych diw nyní. 1630 ani striebro ani zlatto, dal by každý ziwot za to. tiem bych tie chtiel vgistiti ziwota y gednoho nepustiti.« tehdy Krymhulta kralowa te hory 1635 wede gey do gedne komory. tu vzře swe odienie wšelike, gmiegieše radosti welike; nayprw se k swemu vteče. Krymhulta gey yhned obleče, 1640 sstit vwaza a helm wstawi, arkuc: »Brachku, gestiet prawi, nedbayz na kniezata gina, choway se gedno Lawryna. neb kdez by Lawryn ostal tobie, ne widielal (!) bych, co wzdietai sobie; 1645 kdy by mu zmek to stiestie dal, i (S. 401) geden by ziw ne ostal.« »Leč čert leč dwa, tot nic nenie, kdyz ia mam we cti swe odienie. 1650 ba hybieti bude Lawrynowi, tomu nectnemu kralowi. wzdyt mu zderem geho kuozii, at ne meci, ale nozy.« ona wece: »Brachku mily! mat dwanadste mužow syly.« 1655 »Ač by gich tisíc miel, wsak bych se s nim biti smiel. nehrozt mi tiem, sestro, nic, bez towarissowt ne pogdu pryč. aneb wesele odsud pogdem, 1660 aneb welike prace dogdem.« poče gey milie zehnati iakz koli kdyzto mati pryč prowazie swe dietie. tut newiem co sobie zdietai newiedie, kterakt se zwede. Dietleb opiet na ni wzhlade, arka: »Nasse řeč ma byti kratka; 1665 powiez mi, kde lezie nebozatka.« ona wece: »W zklepie lezie; 1670 twrde na nich gest wazanie a gsut v welike pracy.« on wece: »Ya ge skoro vkracy.« *Capitulum XLIIII.* Nevcini nic meskanie, 1675 pobra meče y odienie y nese gim do žalaře. ano gde z nich taka žaře, ano se gim welmi stystie, swietlo se gim nikdy ne blystie. 1680 tam (S. 402) gim po tmie odienie wře a sam swog mec wytrze. yhned by hřmot tak weliky, ze yhned muzik wšeliky wsta ze spanie toho časa i dogdu zleho kwassa. 1685 Lawryn se ze spanie zbudi, zawola na wšechny lidi; welmi kricieše, aby wstali, tak dobre welicy y mali. Lawryn ten maly kralik vcini tak weliky krik, 1690 ze se w hoře rozlehaše. kazdy k odieni chwataše, welmi brzy se obleku. wsickni prissiede y kleku: 1695

- »Coz nam kazes, mily pane, wšet se po twe woli stane.« to ciniechu gemu na chlubu. 1700 potom pak trubichu w trubiu, ze se gich zbieže taka moc ze by tmat od nich iako noc a wšechno, lida odieneho, hľadiece cti krale sweho, 1705 trideceti tisícow aneb wiece, wsickni mu sluziti chtiece, pribieh kazdy sta před nim. Lawryn kaza pri milosti gim: »Vcinte to po me woli: negimayte gich nikoli; 1710 bite pořad y rytieře; nebot oni nam newierie; ačby byli kteri geti, mohli bychom od nich skodu wzietii. nam by to nebylo k zysku.« 1715 tak řka, tam se potisknu na Dietleba do komory, an sam stogi jako iaty (!) Dietleb te|| (S. 403) pruw wešel bieše, ze muziky wšechny widieše. 1720 tu se tepruw hra y poče, kdyz Dietleb mezy nie skoče. vcini široky okol, jako w malých ptacych sokol. srdce mu rostlo w radosti, 1725 nemiel nikdy, by miel dosti. tu pomsti wše swe žalosti a vkrati gim gich zlosti a zbi gich tu prieliš mnoho, az sam newiediel eisla toho. 1730 *Capitulum XLV.* Lawryn vzře, ze lide zbiti, yhned se na Dietleba riti, jako maly ptak na tura nebo iako myss na kocura. a kdyz se k niemu pribra z brani, 1735 nasylne gey welmi rani, Dietleba ten maly muž; hniewaše se přewelmi iuz z tiech ran Dietlew muz. tehdy krew welmi yuz 1740 jako z brawa teče hlupe twari, kdyz to zakolí masari. a wsak miel dobry meč, gimz byl we wšech bogich bezpeč, 1745 gimz sekl helmy y odienie, wsak mu to platno nic nenie. Lawryna se nechtiel gietai. nade wše tomu co zdietai, ano naň bieže z kazde strany a dawagic welike rany, 1750 gedni s zadu, druzy s předu, tepruw potom mocnieysi wygdu; mnohem (S. 404) wiece nežli prwe prieliss bieše gich, to gistie slyš. *Capitulum XLVI.* A kdyz pribieže wše zbieř ona, bog počechu, hra se kona. 1755 Detleb se zase obrati, ruče gim skokow vkrati, tak gich mnoho prieliš zwrati. a wsak mu to nie neplati, kdyz koli zabil gednoho, 1760 sto gich prislo miesto toho. dogide takeho hoře, tisknu gey k same komoře, tu kdežto Hilbrant lezieše, ale wsak giz z komory chtiese, 1765 a wšecky towarisse s sebu wyprawil každemu meč a odienie, obleka se bez meskanie, kromie driewe nez odienie na sobie gmieii, ze by byli škodu wzeli, 1770 neb se Lawryn tam tisknieše, ty ginochy zbiti chtieše. Dietleb mu zaskoci dweře, s Lawrynem se muzsky speře, arka: »Lawryne, ne chod tam, 1775 iat zde šečby dosti dam.« toho se Detleb bogieše, ze z nich zadny muzikow newidieše; kromie kdyby muziky widieli, 1780 braniti by se gim smieli. oblečení wsickni biechu, na Dietleba smutnie zriechu; radiby mu byli pomohli,

widieti nic ne (S. 405) mohli.
 1785 když se Dietlebowi meč blestie,
 Getrichowi se welmi stestie,
 smutnie wzhlade na Dietleba,
 vzře ano pomocy treba;
 co gest wiedzil tomu zdiati,
 1790 an nemohl nic widieti
 nez Dietlebowy twrdy rany,
 gesto mu tu biechu dany.
 fot gest žalost nad smucenie,
 že lze pomocy nenie.
 1795 wida w pracy prietele
 Getrich ne pomeska dele,
 wypusti tak žalostny hlas,
 iakoz zalezal ten čas,
 neb gest smutka dosti gmiel
 1800 arka: »Rad bych boiowati chtiel,
 ale před sebu nic ne widim.
 Buoh wie, zet se stati stydim
 i ziw newiem, co tomu zdiati.
 ach bych se wiedzil s kym siecy!
 1805 rey z was každý nieco k tomu,
 co gest wzdieti hori tomu!
 i nelze gim k tomu nic řecy;
 chtie se hořem wsickni wztecy;
 secy by se s každym smieli,
 1810 by gedno koho wiedzeli;
 pro strach by nic ne nechali,
 na ziwot gsu malo dbali.
Capī XLVII. Tomu minu chwile
 dluha,
 potom Hylbrant Getrichow sluha,
 1815 wida hniew sweho pana,
 gide k niemu brzo wstana,
 arka: »Getriše mily pane,
 zač tobie ten dar stane,
 pronž ty (S. 406) cti mnohe dobudeš
 1820 a wsie prace y s nami zbudeš.«
 tak řka y da gemu pas
 arka: »Opaš se gim ten čas,
 pomožeš Dietlebowi z hoře,
 vzris wšechny muziky w hore.
 1825 y co giz na Lawryna dbaš,
 dwanadste muzow sylu maš;
 chcelit stiestie swu priezen dati,
 Lawrynowi maš ostatí.«

Capī XLVIII. Weselo se poče
 gmiati,
 ze mu muziky widieti; 1830
 radostnie mu srdce zplesa,
 iakožto koly prostřed lesa
 mezy malými zwieri lwowi.
 ihned se riti k Lawrynowi.
 1835 tepruw Getrich poče swadu,
 iako lačný wlk bieže k stadn,
 nieco vlowiti chtiegice,
 vzře Dietleba stogice,
 an giž wesken we krwi staše,
 mnohy muzik naň rubaše,
 1840 ani gey před sebu honie,
 pro krew ne znati odienie.
 wšak ten vbohy clowiek,
 yakž Getricha vzře koliwiek
 poče se zaň welmi bati, 1945
 kaza gemu w sklepie stati
 arka: »Wizy dobře do tebe,
 ze by nelitowal sebe;
 ale newies co tomu zdiati,
 neb gich nemožeš widieti; 1950
 pro to mohł by škodu wzietí
 raciz se oto ne starati.«
 Getrich wece: »Chcyt pol[(S.407)mocy;
 budut gich kratcy skocy.
 1855 wizy gich prieliš mnoho;
 gizt musymt pomocy z toho;
 nama obiema vmrieti
 aneb se cti z hory wygiti.«
Capitola ctitidcata dewā. Hylbrant
 yhned wzhoru wstana
 zawola na sweho pana 1860
 arka: »V Lawryna prsten gest,
 pronž ma rozličnu wsicku swu čest
 i swe wšecy syly;
 1865 trzi se k niemu pane mily!
 day mu w ruku sylnu ranu,
 az mu prsten padne na stranu,
 wrzyž gey ke mnie mily pane,
 tepruwť geho pyřa stane;
 1870 nama pribude pomocy,
 stanut Lawrynowi skocy.«
 Getrich wece: »Mistře mog,
 vzrimlit gey, budet twog.«

tepruw wen wyskoci Getrich
 y vcni weliky pych,
 1875 ginych pro pych nerodi zbyti,
 ihned se na Lawryna riti;
 wogensky se naň tisknu,
 wšak malo wzechu zysku.
 Dietleb welmi wesel bieše,
 1880 když Getricha s sebu gmiegeše;
 stachu muzikom gich skoky!
 geden seče, druhy tlaci;
 cozkoli w Lawryna seciechu,
 dobyti geho ne moziechu
 1885 ani w ziwot ni w hlawu,
 pro geho dobru pripravu.
 Getrich se welmi rozliti,
 poče oheň s nieho (S. 408) giti,
 tak hrozna plamenna zare,
 1890 jako z wihnie od koware.
 s Lawrynkem se muzsky speři,
 prudec geho w ruku vderi,
 az mu prsten wyskoci.
 iakž gey Getrich nahle zoci,
 1895 da gey mistru Hylbrantowi;
 sta se škoda Lawrynowi.
 Hylbrant poče wesel byti.
 arka: »Giz gey take mohu biti«
 neb wdieše každého muzika.
 1900 Lawryn bieže welmi zkríka,
 wida nad lidmi taku zhubu
 i kaza trubiti v wogensku trubu;
 gednomu muziku rozkaza gemu,
 kaza před horu biežeti mu,
 1905 aby trubil z sweho hlassu.
 ihned ruče toho čassu
 prigide piet obrow w skoře,
 ti slušiechu wšickni k te huoře,
 poslusni Lawrynka byli,
 1910 wsickni mu radi sluzili.
 když obri před horu biechu,
 ihned tomu muziku wecechu:
 »Co kral Lawryn mysli tiem,
 ze nam tak brzo kazal sem,
 1915 ktere su to nowiny?«
 odpowídie muzik giny:
 »Nam pohriechu tiežče lezi,
 mnozy zbiti a druzy biezie,
 kam kto mož gedno wtecy,
 kral Lawryn obratil plecy. 1920
 pro boh mozete li mi co pomocy,
 at stanu tiech lidi skocy;
 cinte iako wierne sluby,
 pomozte králi z nuze y (S. 409) z tuhý.«
 1925 obrowe se wzhoru tisknu,
 ale malo wzechu zysku.
Capitola paddesata. Hylbrant wece
 tak Witkowi
 a wzteklemu Wolfartowi
 arka: »Radimt wam, budte w ko-
 moře
 1930 a nedogdete welikeho hoře.
 s kym byste chtieli boiowati,
 wšak nemožte y žadného widieti.
 snadby se wam stala wada
 wed se tepruw počne swada.
 1935 obrow piet prislo mocy;
 tit chtie muzikom pomocy;
 na naše towaríše welmi seku,
 krew z nich teče jako řeku.«
 když to Hylbrant prawie zoči,
 1940 welmi brzo k nima skoci.
 starce oba vzřesta rada,
 neb by se gim skoro stala wada
 od tiech přehroznych obrow.
 tehdy Witek Wilantow
 poče k Wolfartowi mluwiti: 1945
 »Tak nama nayhórsima byti,
 iako dogkam tuto stati!
 lepe nam ziwoty dati.«
 Wolfart kricieše, iako by se wztekl,
 1950 arka: »Witku! prawdu sy řekl,
 ne zakon nam stati dele,
 pogdem, powídieme, kterak se tam
 wesele.
 kdez zwuk neb krik wslýsime,
 take se s nimi spercime.
 1955 iat vderim, wecz tna ramu (!),
 leč bud kamen, leč bud w stienú.«
 ihned druh druhu stít na ramie wa-
 zaše.
 (S. 410) kralowa Krymhulta k nim
 chwataše;
 powídie gima w ten čas

- 1960 arkuc: »Diwnie gest welmi mnie do sta se diwu gestie wiece, 2000
was,
ze ne mohuce nic widieti
a wsak chcete s nim bog wzieti.
pro wasę vdatenstwie wsake
dam wam prsten take,
1965 ze kdyz gey na ruku wstrecite,
wšecky muziky w hoře vzrite.«
tut tepruw wesela biesta,
kdyzto muziky widiasta.
prielisnie gi diekowasta,
1970 oba k odieni chwatasta.
neb gim gest toho byla potreba,
widiechu w nuzy Dietleba.
dobře mu pomohu z toho,
muzikow tu zbichu mnoho.
1975 každý z nich pospiechaše,
neb se gim zdaše,
by giz wšechno zmeškali.
hrozne rany su dawali
Naklinkem a Mimynkem ¹⁾;
1980 netreba patřiti okem;
když iako sokol peře,
co dosiehne, to wše beře.
i mluwiasta k sobie oba
arkuc: »Totot gest naše doba!
1985 hyn gestie piet obrow gest;
chcemeli my mieti keru čest,
pro naše dřewnie meškane
včínme k nim muzske hnanie.«
tito se na obry ritiechu
1990 a ony tri muziky sylnie zbichu.
pak wsichni k obrom skocichu,
tepruw krwe z nich natocichu.
prudke rany gim dawachu,
we krwi tu (S. 411) do ostroh stachu.
1995 *Capí paddesata 1.* Stary Hylbrant gim
rozkaza,
ze se kazdy w gednoho vwaza.
i dachu gim o čem byti,
ze gim z hory nelze giti.
tak yakoz slyšime prawiece,

- ze Lawrynka toho krale
welmi ostawili v male.
wšechny gemu lidi zbichu.
tak te hory dobyli biechu.
potom Witek, Wolfart take,
2005 zchodiasta kuty wšake;
včínista tu swog diw,
i geden mužik ne osta žiw.
Dietleb odge sestru gemu,
da gi krali bohatemu,
2010 gehož to miel chwalu y čest.
neb to prawa prawda gest,
ze Lawrynka potom gechu,
a do Beruna s sebu wzechu.
nemože se Lawryn nikdiež skryti,
2015 musy gich kaykleřem byti.
Capí. LII. Wzechu Lawryna krale
ctneho
promieni se pycha gehu.
by wšechna krasa zbořena,
2020 cozt gest miela hora ona.
tak se ta hra y dokona.
i zbori se pycha Lawrynowa,
ze ktoz prieliš weliky pych plodi
a s newieru se obchodi,
2025 často gemu potom skodi.
wsak newiera brzo schodi,
newiere se nelze skryti;
na čas muož (S. 412) tajna byti
wšak gedwa niekdy wygde na gewo
lest pronikne, wzegde prawo.
2030 takež se sta krali tomu,
newiediel což gest gmiel w domu,
od rozličneho zlatta,
lidy mnoho, prieliš platta
y předraheho kamenie,
2035 o niemž netreba prawenie.
w ničemz niemiel nedostatka.
pro newieru radost kratka.
a to se sta gemu,
2040 Lawrynkowi malitkem.

- neb kto se na dwie wiecy tiehne,
ten často gedne nedosiehne.
takež on mage čest nemalu,
2050 chtiel gim odgieti gich chwalu.
to se gemu zlie odpłati,
poniež zbožie y čest ztrati,
iackž gey gechu w tu dobu,

nesa gey pryč s hory s sebu,
do Beruna ctneho miesta.
tu tato řeč mluwenie přesta,
a tak gesti konec tomu.

2050

*A tak' gest konec o Berunskem Getri-
chowi.*

A. Brückner.

¹⁾ »Nagelinc und Miminc || diu taten freistlichiu dinca«. Die beiden Schwerter Nagelinc (oder Nagelinc?) und Miminc werden zusammen genannt (Deutsches Heldenbuch I, LII und 287).